

Bilag 7.

Til Lovgivningsmagten.

I Anledning af den af Folketinget foretagne Ændring i Retsplejelovens §§ 268 og 269, hvorefter Parterne under visse Betingelser kan frafalde Forligsmægling, og hvorefter Justitsministeren har det i sin Magt at ophæve Forligskommissionerne udenfor København, tillader undertegnede Forligskommissærer sig herved i Ærbødighed at andrage om, at *Forligsmæglingen udenfor København* maa blive opretholdt i samme Omfang som hidtil.

Til Støtte for dette Andragende tillader vi os at fremføre nedenstaaende Bemærkninger:

Forligskommissionerne har tidligere haft Lejlighed til overfor Rigsdagen at fremsætte sine Anskuelser om Forligsmæglingens Betydning og Nytte for den almene Befolkning, i hvilken Henseende henvises til et Andragende, der findes optaget i Rigsdagstidende (Folketinget 1918—19, Blad Nr. 277 til Lovforslag Nr. 77, Bilag 1). Rigsdagen vedtog den Gang den af Kommissionerne foreslaaede Ændring til Retsplejelovens § 272 (se Betænkningens Side 4).

Om den paatænkte successive Ophævelse af Kommissionerne, hvorefter Forligsmæglingen ikke skal finde Sted i een By, men derimod i en Naboby, tillader vi os at udtale, at det forekommer os at være en noget upraktisk Ordning.

Naar den høje Rigsdag i 1919 vedtog at bevare Forligskommissionerne, synes de nutidige Forhold i højere Grad at tale for Kommissionernes fortsatte Bestaaen, idet Antallet af de for Kommissionerne indbragte Sager er blevet fordoblet i det forløbne Tidsrum.

Under Henvisning til Statistisk Aarvog for 1931, Side 134, tillader vi os at give en Oversigt over Antallet af de af Forligskommissionerne udenfor København og Frederiksberg behandlede Sager:

Antal Sager.	Bortfaldne efter Berømmelse, men før Foretagelse i Kommissionen.	Forligte.	Henviste til Retten.	
1928.....	115 696	15 071	42 889	57 736
1929.....	101 071	14 676	34 206	52 189

Til Sammenligning hermed skal vi anføre, at samtlige de for Underretterne udenfor København afgjorte Sager i Aaret 1929 udgjorde 33 049. Herved bemærkes, at ikke alle henviste Sager indstævnes for Retten, idet de ikke kan bære Omkostningerne ved en Retssag. Som allerede paapeget i Andragendet af 1919 vilde det under Hensyn til det stigende Antal Udeblivere være af Betydning, om Bøden for Udeblivelse fra Forligsmægling, der efter Retsplejelovens § 325 kan nedsættes til 2 Kr., blev forhøjet til det samme Beløb som tidligere, nemlig 8 Kr. Paa Grund af indklagedes Udeblivelse tvinges Klageren nemlig i mangfoldige Tilfælde til at gaa til Domstolene med en Sag, der ellers vilde have fundet sin Afslutning for Kommissionen.

Af foranstaaende Oplysninger vil det fremgaa, at Forligskommissionerne opfylder deres Formaal derved, at de befrier Retterne for en Mængde oplagte Sager. Retternes Opgave er formentlig alene at afsige Dom i egentlige Retssager; ikke at være Forligskommission i de rene Gældssager, hvori der som Regel kun er Spørgsmaal om indklagedes Evne til at erlægge Betaling.

I Motiverne til Forordning af 10. Juli 1795 udtales det, at Formaalet med Forligskommissionernes Oprettelse er „at forebygge bekostelige og unødvendige Retter-